

personlige Frihed; og det ville de ogsaa gjøre i Tilfælde som disse. — Man siger, at det dog er haardt at sætte en Person under Tiltale blot for Betleri; det skeer næsten aldrig i det daglige Liv; det skeer kun i Reglen, naar de Paagjældende ere paatrængende, naar de paa andre Maader i høi Grad genere det Offentlige; de Betlere, der gaae rolige omkring og bede om et Stykke Brød eller om en Skilling af en eller anden Ven eller Bekjendt, dem falder man ikke paa at tiltale; det er kun de Betlere, der i høi Grad forulempe det Offentlige eller Private, og som, selv om de kunne faae Arbeide, ikke ville modtage det, der i Reglen blive straffede for Betleri, naar dette paatales alene. En anden Sag er det, at man i en Sag kan finde En actioneret for ubethydligt Betleri, fordi det falder sammen med andre Forbrydelser, det ligger da i Sagens Natur, at Øvrigheden maa tage det med. Har en Mand gjort Indbrud, og det opdages, at han tillige har betlet, saa bliver Betleriet taget med, fordi Øvrigheden, som actionerer, ikke kan lade det ligge, men det har Intet at bethyde med Hensyn til Straffens Udmaalning. Betleri alene paatales meget sjældent og kun under særdeles skærpene og graverende Omstændigheder. Hvad § 4 angaaer, da udtalte jeg ved 1ste Behandling, at jeg troede, at denne Paragræf, som den er redigeret, ikke kunde misforstaaes; det Endringsforslag, der er stillet dertil, er imidlertid af den Bestaaffenhed, at jeg ikke kan have Noget imod at gaae ind derpaa, hvis man mener, at den Tanke, der ligger i § 4, derved skulde blive tydeligere udtrykt.

S. M. Petersen: Uagtet den høitærede Ministers Udtalelser kan jeg dog ikke, breven dertil af min indre Følelse, unblæde at tale saalænge for Forslaget under Nr. 8, som jeg troer, det kan hjælpe. Den høitærede Minister fremhævede, at der har været et Tilfælde, hvor en for Betleri Tiltalt blev aldeles frifunden ved Høiesteret, fordi vedkommende Forsørgelsescommune ikke havde gjort sin Pligt; men dersom alle de Tilfælde, hvor man af samme Grund fik Betlere, oplystes, vilde den ærede Minister see en Masse. Han henviser

til Kjendskab til Forholdene; jeg har gjentagne Gange med Taarer i Øinene været Vidne til, at en Syg i en Alder af 70—80 Aar har været henstrakt paa Sottesengen, og at hans eneste Pleie har bestaaet i Vand og Brød, fordi Communen har sagt: Du har faaet, hvad Du skulde have, ved det ordentlige Qvartalsmøde, og Du faaer ikke Mere! Man sætter da et Menneske til at passe den Syge, og naar denne ikke i sin høie Alder; og sin Grav nær skal nøies med Vand og Brød, saa er den, der er ansat til at passe ham, nødt til at gaae ud og betle for ham. Jeg har seet det, ikke een, men flere Gange, og det er Følelsen deraf, som har drevet mig til at stille dette Forslag og at tale saameget derfor. Naar den ærede Minister siger, at Domstolene med Omhu varetage den Forurettedes Liv, eller hvilket lignende Udtryk det var, den ærede Minister brugte, saa vil jeg dertil tillade mig at fremsføre, at dersom det gjaldt meget bethydningfulde Personer i Samfundet, vilde jeg meget hellere troe det. Jeg siger ikke dette for at kaste nogen Skygge paa Domstolene, men disse Sager komme ikke for Domstolene. Hvorledes skal det fattige, elendige Menneske, der paa den Maade bliver fornærmet, faae sin Ret, hvor skal han klage, hvor skal han henvende sig? — Ja, han kan bede til sin Gud, men det er ogsaa omtrent det Æneste, han kan gjøre. Den ærede Minister maa lægge Mærke til, at den, der ingen Penge har, heller ikke har Mod; han følger sig i Reglen steds tilfidesat og forhaanet, selv om han virkelig ikke er det. Naar han først er sunken saa dybt, at han er overgivet til sine Medmenneskers Naade og Godhed, saa er han virkelig kommen saavidt, at han, om han ogsaa har Ret, og om han efter den sunde Forstand maa have Ret, dog ikke, naar denne hans Ret af en eller anden mindre sølsom Autoritet bliver ham fornægtet, veed, hvor han skal gaae hen og faae den. Den, der har Penge iommen, kan gaae hen og skaffe sig Ret; men hvor er den, der vil være den Fattiges Forsvarer og Beskytter i Nødens Dieblif? Vi see meget sjældent nogen saadan Mand træde frem. Det glæder mig forøvrigt, at den ærede Minister henviser til sit Kjendskab til de daglige Forhold; jeg har, som sagt, seet Sigt gjentagne Gange, og jeg har beklaget det dybt. Det